

TẬP 18

HỒI 176

Đào Vong

Tru Tiên Cổ Kiếm nằm im phăng phắc. Khoảnh khắc ấy, cảm tưởng như ai cũng đã ngừng hít thở, đương trường thập phần yên tĩnh, yên tĩnh đến đáng sợ.

Không một chút rung động, không một âm thanh, Quỷ Lệ nhìn tình thế giống như cây Phệ Hồn Ma Bổng ngàn cân đánh lên trên Tru Tiên Cổ Kiếm, đột nhiên có cảm giác như rơi vào giữa một rừng bông bông bênh, tuyệt nhiên không một động tĩnh.

Tiếng nộ quát bỗng vang lên, phía đầu rừng bóng người lay động, hàng loạt các trưởng lão của Thanh Vân Môn lần lượt như những luồng điện xẹt bay đến, nhưng chỉ cần thấy chuôi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm nắm chặt trong tay Quỷ Lệ, mặt người nào người ấy lập tức biến sắc. Một khắc sau, người của Thanh Vân Môn đến càng lúc càng đông. Trong lúc hỗn loạn ấy, không ai còn để ý đến những cấm lệnh truyền đời, thấy đều lũ lượt xông vào vùng vốn là Thanh Vân Môn cấm địa.

Trong số đó đương nhiên có cả đệ tử của Tiểu Trúc Phong và Đại Trúc Phong. Vừa thấy Quỷ Lệ, sắc mặt họ đều biến đổi. Các nữ đệ tử Tiểu Trúc Phong như Văn Mẫn ngay sau đó đều nhìn thấy Lục Tuyết Kỳ đã kiệt sức ngã sang một bên, liền vội đi tới đỡ nàng dậy.

Có vẻ như đã bị đám đông của Thanh Vân Môn quấy rầy, làm kinh động đến điều gì đó mà thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy tuy chuôi vẫn nắm chặt trong tay Quỷ Lệ, nhưng không biết vì sao, lưỡi kiếm lại có những biến đổi kỳ lạ.

Trên lưỡi kiếm trông rất thô sơ, thậm chí có vẻ thô ráp, không phải thạch cũng chẳng phải ngọc ấy, tại chỗ vết nứt nhỏ bởi đòn tấn công của Quỷ Lệ khi nãy, lúc này nhìn lại như mở rộng ra thêm vài phân. Từ vết nứt nhỏ ấy, bắt đầu ẩn hiện một ánh sáng đỏ rực, như thể số máu tươi bị hút vào khi nãy đang sống lại, dần dần phát tán ra khắp lưỡi kiếm.

Một đại hải vốn yên bình lặng lẽ, bắt đầu khởi gió dậy sóng, tiềm tàng một trận phong ba khủng khiếp, bao phủ khắp đất trời!

Khung cảnh như trầm xuống, chúng nhân đều nhìn thấy sự thay đổi của Tru Tiên Cổ Kiếm, nhưng không ai biết phải làm gì, trước Áo Nguyệt Động Phủ lại trở nên im phăng phắc, tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi.

Cũng không biết, tim ai đang đập mạnh hơn vì sợ hãi?

Miệng Quỷ Lệ mỗi lúc một thêm khô khốc, trong ý thức hấn định buông lỏng thanh kiếm, nhưng đúng khi ấy hấn phát hiện ra sức lực trong người dường như đã hoàn toàn tan biến chỉ trong nháy mắt, một cảm giác xa vời mà quen thuộc dần trở lại trong tâm thức, cảm giác hấn đã gặp một lần hơn mười năm trước.

Tinh huyết trong người Quỷ Lệ dần sôi lên, bắt đầu phun xuất ra ngoài, mà nơi thu hút tinh huyết ấy chính là thanh Tru Tiên Cổ Kiếm hấn đang nắm chặt trong tay.

Quỷ Lệ như chợt hiểu ra điều gì đó, cố sức thả lỏng thanh Cổ Kiếm, nhưng hấn đã hoàn toàn bất lực. Tru Tiên Cổ Kiếm chẳng khác một ác ma mới tỉnh giấc, tóm chặt lấy Quỷ Lệ không chịu buông. Ngay cả cây Phệ Hồn Ma Bổng trong tay phải Quỷ Lệ cũng bị hút chặt lên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm.

Tại vết nứt trên lưỡi kiếm, ánh sáng đỏ dần chuyển từ nhạt sang đậm, cùng với đó, màu đỏ huyết từ chỗ kẽ nứt dần mở rộng ra, giống như máu tươi trong huyết quản từ vết đứt thoát ra ngoài. Huyết quang dần lan tỏa ra hai bên, thanh kiếm trông có vẻ thô sơ chẳng mấy chốc sau đã bị bao phủ bởi một màu đỏ huyết.

Quần hùng Thanh Vân Môn đều đứng ngây ra, cả những trưởng lão kiến thức uyên thâm cũng vô ngôn bất động. Ai cũng biết rằng có điều gì đó không ổn, nhưng lại không ai biết rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, và phải ứng phó thế nào.

Thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại không để ý gì đến vô vàn lo lắng của con người, vẫn tiếp tục từ từ biến đổi, màu đỏ huyết đã nhuộm trọn lưỡi kiếm, biến thanh kiếm vốn trông rất thô sơ trở thành một thanh hồng huyết kiếm thần bí quái dị khôn cùng.

Ánh đỏ kỳ dị dần dần lan tỏa, giống như con mắt của một ác ma mới được tái sinh, đang gầm gừ quan sát mọi diễn biến xung quanh hấn.

Không khí càng ngày càng đông đặc lại, cho đến lúc Quỷ Lệ hét lên một tiếng đau đớn xé nát tâm phế.

"A A A A..."

Âm thanh thảm khốc xoáy vào tâm can, chúng nhân xung quanh không khỏi thảng thốt giật mình, mọi chú ý lập tức đều đổ dồn lên người hấn.

Quỷ Lệ sắc mặt tái nhợt, toàn thân run lên bần bật, những vùng da lộ ra ngoài bắt đầu rúm lại, dần dần trở nên khô quắt.

Cùng với đó, từ Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh quái đản, ánh sáng màu đỏ máu càng lúc càng rực lên, ai cũng có thể nhìn thấy từ tay trái cầm kiếm của Quỷ Lệ phun ra những huyết tơ, trước sau đều bị hút vào Tru Tiên Cổ Kiếm.

Quan cảnh ấy thật khủng bố kỳ dị khôn cùng. Chúng nhân Thanh Vân Môn hiện diện đương trường đều ngây người ra, mắt dán chặt vào bàn tay Quỷ Lệ như xem diễn trò, không còn chút khí phái chính đạo của một đại môn phái quang minh chính đại thuở nào.

Chỉ trừ có Lục Tuyết Kỳ, cô nương ấy vốn đã kiệt sức tựa vào lòng sư tỷ Văn Mẫn, khi ấy không hiểu vì sao bỗng nhiên giằng co đòi vùng dậy chạy lại phía thanh Tru Tiên Cổ Kiếm đang hút máu Quỷ Lệ. Văn Mẫn kinh ngạc vội kéo Lục Tuyết Kỳ lại. Giằng co một hồi, Lục Tuyết Kỳ vì không còn sức nên lại gục xuống, sắc mặt tràn đầy lo lắng, cố mở miệng như muốn nói gì, nhưng sau khi nhìn ra bốn xung quanh, nàng lại đột nhiên im lặng gục vào lòng sư tỷ, song ánh mắt lại cứ chằm chằm nhìn về phía con người ấy.

Sau bao nhiêu giằng co, suy nghĩ đau lòng đến đứt ruột ấy, nàng lại chịu nhìn người ấy phải chết thảm ngay trước mắt của mình sao?

Lục Tuyết Kỳ nước mắt ròng ròng, cuối cùng thì nàng cũng không còn bận tâm đến những ánh mắt xung quanh mình nữa.

Ánh sáng đỏ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh. Trái ngược với đó, tình hình Quỷ Lệ mỗi lúc một xấu đi. Hiện giờ ai cũng có thể nhận thấy, dưới uy lực của Tru Tiên Cổ Kiếm, con người mang trong mình cả yêu ma lẫn chính đạo này đã đứng bên bờ vực của cái chết; có lẽ, thần kiếm linh thông đã thi pháp trừ yêu chẳng!

Trong đầu rất nhiều người tại đây đều đang nghĩ như vậy, song họ lại hoàn toàn không muốn nghĩ thêm, liệu cái suy nghĩ ấy rốt cuộc có hợp tình hợp lý hay không!

Quỷ Lệ đương nhiên không nghĩ đến, và cũng chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những gì trong đầu người khác lúc này, bởi lẽ hắn đang giằng co trước Quỷ môn quan. Lực hút trên Tru Tiên Cổ Kiếm càng lúc càng mạnh, thậm chí đối với Quỷ Lệ, nó đã vượt qua cả tình hình lúc hắn gặp phải Phệ Huyết Châu phía sau Đại Trúc Phong mười mấy năm về trước, khi hắn còn là một thiếu niên. Lúc này Quỷ Lệ đã tu đạo hữu thành, không còn là đứa trẻ ngu ngơ trước đây nữa, vì thế mới có thể chống đỡ với hấp lực ma quái của thanh kiếm cho đến bây giờ. Thế nhưng hắn cũng hiểu rằng mình không còn chi trì được bao lâu nữa.

Lực hút kỳ lạ trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm mới đầu dường tượng cũng gần giống với yêu lực của Phệ Huyết Châu năm xưa, song chỉ giây lát sau là Quỷ Lệ đã thâm biết gặp nguy. So với Phệ Huyết Châu, sức mạnh của Tru Tiên đã biến thành ma kiếm này

còn lớn hơn nhiều, lại cũng không giống như Phệ Huyết chỉ hút máu tươi, Tru Tiên Cổ Kiếm ngoài hút máu còn rút đi cả chân nguyên khí lực tu hành bao năm trong cơ thể Quỷ Lệ.

Trong mắt của Quỷ Lệ khi ấy, thanh Tru Tiên Cổ Kiếm trước mắt đã trở thành một ác ma, đang dang rộng cái miệng đỏ lòm ra chuẩn bị nuốt chửng cả người hắn.

Cuộc đời hắn phải kết thúc ở đây sao? Trước lúc rơi vào trạng thái hôn mê, trong đầu Quỷ Lệ chợt thoáng hiện một ý nghĩ.

Một luồng nhiệt khí bỗng vọt dậy, lan tỏa từ tim ra khắp các tâm mạch. Toàn thân hắn khẽ rung lên, thần thức bừng tỉnh. Quỷ Lệ hét lên một tiếng, dốc hết đạo hạnh tích lũy cả đời, trong đầu hiện lên vùn vụt ba cuốn "Thiên Thư", ba luồng khí thanh, kim, hồng trên mặt đồng thời rạng lên, tuy còn yếu nhược nhạt nhòa, song cơ hội sống dường như đã trở lại với Quỷ Lệ.

Đại Phạm Bát Nhã chặn ngang tâm mạch, Phật môn chân pháp cố gắng chi trì, hấp lực tà quái của Tru Tiên Cổ Kiếm vì thế có hơi chững lại. Tận dụng khoảnh khắc đó, Quỷ Lệ cấp tốc vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo. Trong nháy mắt, tay trái hắn như to ra gấp đôi, ánh sáng đỏ thắm lan tỏa, từ cánh tay truyền vào Phệ Hồn Ma Bổng.

Thế nhưng, đúng vào lúc Quỷ Lệ cố sức thoát ra thì luồng yêu lực của Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa công phá Đại Phạm Bát Nhã. Toàn thân Quỷ Lệ phút chốc tê dại, tay chân cứng ngắc, luồng sáng vừa chợt lóe lên trên mặt cũng nhạt dần đi.

Lúc ấy, người ngoài nhìn vào, ai cũng thấy Quỷ Lệ mặt dần khô quắt lại, hiển nhiên là cách cái chết chẳng còn bao xa. Tổng Đại Nhân và những đệ tử Thanh Vân khi trước có chút giao tình với Trương Tiểu Phàm đều lần lượt quay mặt đi chỗ khác, không còn dám nhìn.

Vào thời điểm thế cục gần như đã an bài ấy, cây Phệ Hồn Ma Bổng trong tay phải Quỷ Lệ đột nhiên rực sáng, ánh sáng xanh thắm bùng lên như chợt tỉnh lại sau giấc ngủ, hàng ngàn huyết tơ màu đỏ kỳ quái lại một lần nữa phát quang, tại chỗ viên Phệ Huyết Châu rực lên một màu vàng Phật môn chen vào hai sắc xanh đậm và hồng huyết.

Tam môn chân pháp Phật, Đạo, Ma đã hòa vào làm một, cùng cố gượng tung ra một đòn chí mạng trong thời điểm Quỷ Lệ đang vật vã giữa lần ranh sinh tử!

Phệ Huyết Châu càng lúc càng rực rỡ, lấp lóe ánh vàng kỳ dị, cả Phệ Hồn Ma Bổng cũng sáng rực lên, thanh quang vẫn vũ như ngàn tiếng thét gào. Một thoáng sau, tại điểm tiếp xúc giữa Phệ Hồn Ma Bổng và Tru Tiên Cổ Kiếm đột nhiên phát ra một âm thanh khủng khiếp.

Ánh sáng dị thường trên viên Phệ Huyết Châu càng lúc càng mạnh, ba sắc màu liên tục xoay chuyển, chậm chậm phát ra một âm thanh tựa như tiếng gầm rên của ma thần thời viễn cổ.

"U... ù... ù..."

Bỗng nhiên...

Một luồng hồng khí lấp lánh trong suốt từ vết nứt trên thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bị hút ra, hòa vào trong cây Phệ Hồn Ma Bổng, rồi chui vào vật lộn trong viên Phệ Huyết Châu như thể đang giao chiến với quang sáng màu vàng, nhưng chỉ một thoáng sau hồng khí từ Tru Tiên Cổ Kiếm đã bị ánh sáng trong viên Phệ Huyết Châu khuất phục, dần dần nhạt đi, một phần nhỏ bị viên Phệ Huyết Châu đồng hóa, phần lớn còn lại thoát ra, truyền vào cơ thể Quỷ Lệ qua Phệ Hồn Ma Bổng.

Những biến đổi kỳ lạ ấy ngay từ lúc bắt đầu đã không hề dừng lại. Hồng khí từ Tru Tiên Cổ Kiếm cứ thế thoát ra càng lúc càng nhiều, ánh sáng của cây Phệ Hồn Ma Bổng mỗi lúc một mạnh hơn, sắc mặt của Quỷ Lệ cũng dần hồi phục, làn da dần trở lại bình thường, thậm chí trông còn hồng hào tinh anh hơn trước.

Hồng quang trên Tru Tiên Cổ Kiếm lúc cực thịnh có thể làm chói mắt, song cho đến lúc này dường như đã bất lực trước yêu khí của Phệ Huyết Châu. Tru Tiên Cổ Kiếm quang nhạt dần, Phệ Hồn Ma Bổng trái lại càng lúc càng sáng. Chúng nhân Thanh Vân Môn xung quanh lúc này phần lớn đều nhận ra dường như có cái gì không ổn, gã yêu nhân Quỷ Lệ kia không biết đã ngấm ngấm thi triển ma thuật nào lên Tru Tiên Cổ Kiếm làm thanh kiếm mất đi thần lực kinh thiên hải tục của mình.

Sau một hồi bàn cãi huyên náo, bỗng một số người trong đám hét lên, mấy luồng ánh sáng pháp bảo nhằm Quỷ Lệ lao tới. Quỷ Lệ khi ấy đang toàn tâm toàn ý đối kháng với thanh cổ kiếm, đâu còn để ý đến động tĩnh xung quanh. Mấy luồng pháp bảo lao thẳng vào lưng, Quỷ Lệ vẫn đứng yên không hề có chút phản ứng.

Thân người hấn rung lên, khí huyết đảo lộn, miệng ộc ra từng bãi máu tươi, máu rơi đúng trên Tru Tiên Cổ Kiếm. Thanh cổ kiếm vốn đã như đèn sắp tắt, bị dính máu tươi, lại đột nhiên trở nên đỏ hồng. Vết thương phía sau còn chưa biết nông sâu ra sao, Quỷ Lệ lại cảm thấy trong người sức hút kỳ dị của thanh Tru Tiên Cổ Kiếm, máu trong huyết quản lại một lần nữa như chực chờ ào ạt tuôn ra.

Trong đầu hấn như có ánh sét loáng qua, Quỷ Lệ hiểu rõ đây chính là giờ khắc quyết định sinh tử. Tru Tiên Cổ Kiếm nếu lại chiếm lợi thế, bản thân hấn sẽ không còn cơ hội sống mà sẽ mất hết máu huyết sinh lực đến chết khô tại nơi này. Nghĩ đến đây, Quỷ Lệ thét lên một tiếng điên cuồng. Bất chấp thương thế, bất chấp Thanh Vân, bất

chấp tất cả, hấn gom toàn bộ đạo hạnh, dốc tận những gì tu luyện được cùng với ba luồng chân pháp vừa mới lĩnh ngộ dốc sức tung ra một đòn công trả Tru Tiên Cổ Kiếm.

Những người xung quanh cũng không biết Quỷ Lệ đã làm gì, chỉ thấy hấn hứng chọn mấy luồng pháp bảo của đệ tử Thanh Vân Môn, máu tươi ộc ra, rồi thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại chợt phát ra ánh sáng đỏ rực. Trong khoảnh khắc ấy, từ tay trái Quỷ Lệ, nơi tiếp xúc với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm bỗng phát ra một âm thanh chói tai, cùng với đó là những tiếng răng rắc của xương gãy, cả người Quỷ Lệ bị một lực khổng lồ đánh bật lên không, lao vút đi như một mũi tên qua đầu đám đệ tử Thanh Vân Môn, rồi rơi mãi xuống khu rừng phía xa.

Đám người Thanh Vân Môn giật mình không hiểu chuyện gì, đều ngăn người ra, phải một lúc sau mới có người định thần, hét lên: "Mau đuổi theo, tuyệt đối không được để tên yêu nhân đó chạy thoát!"

Cả đám người như bưng tỉnh, lũ lượt lao theo hướng Quỷ Lệ. Những người có mặt tại đó đều nhận thấy, Quỷ Lệ đã bị trọng thương trong cố gắng đương đầu với Tru Tiên Cổ Kiếm, lúc này chính là thời cơ tốt nhất để truy sát hấn.

Trong nháy mắt từng bóng người lần lượt lao vút lên không, chỉ còn Đại Trúc Phong và Tiểu Trúc Phong vẫn đứng ngây ra. Tổng Đại Nhân không đuổi không được, mà đuổi theo lại không nổi. Văn Mẫn ngồi yên hoảng hốt, Lục Tuyết Kỳ trong tay đã ngắt đi từ lâu.

Trong khi mấy cô nương Tiểu Trúc Phong lo lắng cứu chữa cho Lục Tuyết Kỳ, đột nhiên, trong tiếng ồn ào ấy, một âm thanh nhỏ như tơ truyền tới. Âm thanh ấy tuy nhỏ, song không hiểu vì sao lại sắc nhọn như kim châm, đâm vào tận tim các đệ tử của Thanh Vân Môn, giống như tiếng đổ vỡ của một bảo vật linh thiêng, từ bên cạnh họ truyền lại. Sắc mặt tất cả đột nhiên tái mét, dường như đã nghe thấy âm thanh báo hiệu ngày tận thế. Chúng nhân từ từ quay lại, chỉ một động tác quay đầu đơn giản mà dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của cả mấy con người.

Dưới ánh mắt chằm chằm quan sát của đệ tử Thanh Vân Môn, thanh cổ kiếm huyền thoại đang lặng lẽ cắm xuống một phiến đá trên mặt đất, từ vết nứt trên lưỡi kiếm lại một lần nữa phát ra những tiếng vỡ vụn rắc rắc. Vết nứt to dần, chậm rãi mà mạnh mẽ lan ra khắp thanh kiếm thô sơ mà thần bí ấy, cho đến khi cả thanh Tru Tiên Cổ Kiếm lại một lần nữa rung lên.

"Rắc!"

Một âm thanh giòn tan, nửa trên gắn với chuôi kiếm rời ra rơi xuống, nửa còn lại vẫn cắm trên mặt đất.

Trong khoảnh khắc ấy, quần hùng đều khựng lại, cả hô hấp cũng dường như lặng ngừng, trong đầu tất cả chỉ còn một khoảng trống rỗng.

Tru Tiên!

Tru Tiên Cổ Kiếm!

Gãy rồi...

Giữa lồng lộng càn khôn, trong thanh thiên bạch nhật, đột nhiên một tiếng sét vang trời. Thoáng chốc, bốn phía mây gió cuộn cuộn kéo tới, trời đất đổi sắc, mây đen ùn ùn tụ lại trên đỉnh Thanh Vân Sơn.

Cuồng phong nổi lên, đất đá cuốn bay mù mịt, tiếng mưa âm âm, tiếng sấm sét long trời lở đất, cùng một lúc giáng xuống.

Cả một vòm trời dường như đang khóc than đau khổ!

Phải chăng đất trời cũng tiếc thương cho thanh thân kiếm yếu mạng?

oOo

Những làn nước mưa lạnh buốt tấp vào mặt, đau như dao cứa, toàn thân Quỷ Lệ như đông cứng lại, hắn không nhìn được phải rên lên từng tiếng đau đớn.

Mưa như trút đã một canh giờ vẫn chưa có vẻ gì sắp ngừng. Tuy vẫn là ban ngày nhưng mây đen ngùn ngụt bao phủ cả một vùng Thanh Vân Sơn, tứ bề tối mịt như đang giữa đêm đen.

Cũng nhờ trận mưa gió cuồng phong đó, Quỷ Lệ thân mang trọng thương mới có thể tạm thời thoát khỏi sự truy sát của Thanh Vân Môn. Trong trận quyết đấu kỳ lạ với thanh Tru Tiên Cổ Kiếm ấy, nhất là ở đòn đánh cuối cùng, lực phản chấn của thanh kiếm đã làm gãy đến nửa số xương sườn của hắn, xâm nhập vào tận tâm phế. Quỷ Lệ đạo hạnh thâm hậu, song suy cho cùng cũng là xác thịt phàm trần, mỗi bước đi giờ đây đều khiến hắn đau toát mồ hôi lạnh, cả người run lên từng hồi không ngớt.

Quỷ Lệ lúc này đã không còn sức lực để ý đến điều gì, nằm mê man trên mặt đất. Trong thời khắc sinh tử ấy, một luồng sáng trong đầu không ngừng mách bảo hắn, nhất định phải gượng dậy mà thoát đi, bởi với những ân oán giữa hắn và Thanh Vân Môn, cùng với việc hiện nay thân đang mang trọng thương, một khi bị đệ tử Thanh Vân môn phát hiện chắc chắn hắn chỉ có đường chết.

Mà Quỷ Lệ bây giờ, suy cho cùng vẫn còn lý do để chưa thể chết!

Hắn nghiêng răng cố nén cơn đau, chậm chậm lê từng bước chạy về phía trước, rồi xa Thanh Vân Sơn. Xa một bước thì an toàn hơn một chút.

Mưa vẫn âm âm trút xuống, cuồng phong dữ dội như thể muốn lấy tất cả nước của trời xanh để rửa sạch mọi xấu xa ác nghiệt trần gian. Quỷ Lệ há miệng cố thở, mỗi lần như vậy, hai bên khóe miệng đều phun ra những luồng khí trắng nhạt trong bóng tối. Thân thể mỗi lúc một lạnh cóng, phía sau tiếng người huyền não càng lúc càng gần, cùng với đó là cả những luồng sát khí.

Tuy hắn đã gắng hết sức chạy, song thân bị trọng thương, dù sao cũng không thể nhanh bằng những kẻ đang lục soát tìm kiếm phía sau. Thanh Vân Sơn cây cối chằng chịt, sắc trời lại tối đen, vì thế hắn tạm thời còn giấu được tung tích. Song trong đầu Quỷ Lệ hiểu rằng, nếu cứ như vậy thì cuối cùng cũng sẽ bị phát hiện mà thôi.

Quỷ Lệ loạng choạng, nắm được một vật như thể cành cây hay dây mây, cố hết sức bước về phía trước, lão đảo ngã xuống bên cạnh một thân cây nhỏ, khó khăn lắm mới trụ vững lại được. Những lần lộn đó lại càng làm cho thương thế nặng hơn, những cơn đau như xuyên vào tận trong xương tủy. Quỷ Lệ gần như không còn thở ra hơi, nói gì đến chạy trốn.

Tiếng huyền não phía sau mỗi lúc một gần, dường như trong tiếng mưa gió sấm chớp, vẫn có người nghe được âm thanh khác lạ nên đã chỉ đúng hướng truy tìm. Chỉ một thoáng sau, Quỷ Lệ đã nghe tiếng bước chân dồn dập hướng về chỗ hắn vừa ngã xuống.

Quỷ Lệ giật mình, giờ đây cho dù có ra sức chạy cũng không thể thoát nổi đám người truy bắt. Hắn nhắm nghiền hai mắt, cả thân người nhẹ nhàng trượt trên mặt đất, rồi ẩn chìm vào trong lớp bùn do mưa gió tạo ra. Trong bóng tối, Quỷ Lệ giờ đây không khác một đồng bùn nát bị cả thế giới của cuồng phong mưa gió lãng quên vậy.

Tiếng bước chân, tiếng huyền não dần dần tụ lại, những kẻ truy tìm thi nhau chửi mắng, đồng thời không ngừng dùng gậy chọc vào khắp các bụi rậm xung quanh. Quỷ Lệ náu mình giữa đám bùn lầy, nằm sấp trên mặt đất không động đậy, tim cũng gần như ngừng đập. Trong bóng tối, hắn lặng im chờ đợi tuyên phán của số mệnh.

Thiên địa bất nhân, có lẽ vạn vật cũng đều chỉ là sô cầu mà thôi!

Gió vẫn gào thét, mưa mãi không ngừng!

- o O o -